

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 9 november 2000 *

I mål C-207/99 P,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av C. Berardis-Kayser och F. Duvieusart-Clotuche, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten D. Waelbroeck, Bryssel, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

klagande,

angående ett överklagande av dom meddelad den 25 mars 1999 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (fjärde avdelningen) i mål T-76/98, Hamptaux mot kommissionen (REGP 1999, s. I-A-59 och II-303) i vilket det förs talan om att denna dom skall upphävas,

i vilket den andra parten är:

Claudine Hamptaux, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, bosatt i Bryssel (Belgien), företrädd av advokaten L. Vogel, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrå C. Kremer, 6, rue Heinrich Heine, Luxemburg,

* Rättegångspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. La Pergola samt domarna M. Wathelet (referent), D.A.O. Edward, P. Jann och L. Sévon,

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 15 juni 2000 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Europeiska gemenskapernas kommission har genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 31 maj 1999, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen, överklagat en dom meddelad den 25 mars 1999 av förstainstansrätten (fjärde avdelningen) i mål T-76/98, Hamptaux mot kommissionen (REGP

1999, s. I-A-59 och II-303, nedan kallad den överklagade domen), vari förstainstansrätten ogiltigförklarade kommissionens beslut att inte befordra Claudine Hamptaux till lönegrad B 2 under befordringsförfarandet år 1997 (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 45.1 första stycket i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) föreskrivs följande:

”En tjänstemans befordran skall beslutas av tillsättningsmyndigheten. Detta skall ske genom att tjänstemannen placeras i den närmast högre lönegraden i den kategori eller i den tjänstegrupp som han tillhör. Befordran skall ske uteslutande genom ett urval bland de tjänstemän som fullgjort en minimiperiod i sin lönegrad och efter en jämförelse av kvalifikationerna för de tjänstemän som kan komma i fråga för befordran och av rapporterna om dessa.”

Bakgrund

3 Bakgrunden till överklagandet beskrivs i den överklagade domen enligt följande:

”1 Sökanden rekryterades till kommissionen den 1 juni 1973 som extraanställd. Hon provanställdes som tjänsteman i lönegrad C 3 den 1 december 1972 och erhöll fast tjänst den 1 juni 1973.

- 2 Hon deltog i det interna uttagningsprovet COM/B/2/82 för förflyttning till annan tjänstekategori och befordrades följaktligen till lönegrad B 5 den 1 september 1985. Sedan den 1 april 1992 är sökanden placerad i lönegrad B 3.

- 3 På förslag av generaldirektoratet för personal och administration (GD IX) fördes hon, under befordringsförfarandet år 1997, upp på plats nr 13 av 14 på den förteckning som publicerades i *Administrativa meddelanden* nr 992 av den 16 maj 1997.

- 4 Efter denna publicering inkom sökanden med klagomål till befordringskommittén den 30 maj 1997 med yrkande om att denna skulle pröva hennes fall på nytt.

- 5 Genom skrivelse av den 9 juli 1997 svarade ordföranden för befordringskommittén för kategori B att kommittén prövat hennes fall men inte haft möjlighet att föra upp hennes namn på förslaget till förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän.

- 6 Sökandens namn finns inte upptaget vare sig på förteckningen över de tjänstemän som bedömts som mest lämpliga för befordran till lönegrad B 2 som publicerades i *Administrativa meddelanden* nr 998 av den 8 augusti 1997 eller på den förteckning över befordrade tjänstemän som publicerades i *Administrativa meddelanden* nr 999 av den 12 augusti 1997.

- 7 Genom skrivelse av den 8 oktober 1997 som inkom till generalsekretariatet den 9 oktober 1997 anförde sökanden klagomål i enlighet med artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna... mot dessa två beslut av tillsättningsmyndigheten.

8 Den 30 januari 1998 blev detta klagomål föremål för ett uttryckligt avslag som delgavs sökanden den 11 februari 1998.”

Den överklagade domen

4 I sin talan vid förstainstansrätten yrkade Claudine Hamptaux för det första ogiltigförklaring av det omstridda beslutet och, för det andra, att kommissionen skulle förpliktas betala ett skadestånd om 833 000 BEF för den lidna skadan.

5 Till stöd för sin talan åberopade Claudine Hamptaux två grunder, dels att den person som skrivit under tillsättningsmyndighetens beslut av den 30 januari 1998 om avslag på hennes klagomål saknade behörighet, dels att artiklarna 5.3 och 45.1 i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts. Den andra grunden bestod av två delar. Som första delgrund anförde sökanden i första instans att kommissionen underlåtit att göra en jämförelse av befordringsbara tjänstemäns kvalifikationer. Som andra delgrund invände hon i första hand att kommissionen använt sig av andra kriterier än förtjänst och i andra hand att kommissionen diskriminerat tjänstemän som tjänstgjort en del av sin karriär i en lägre tjänstekategori än den de tillhör nu, till förmån för andra tjänstemän.

6 Förstainstansrätten underkände först den första grunden och biföll sedan talan på den andra grundens första del enligt följande:

”35 Förstainstansrätten erinrar för det första att det följer av fast rättspraxis att tillsättningsmyndigheten, vid beslut om befordran, enligt tjänsteföreskrifterna har rätt att göra ett urval på grundval av en jämförelse av de befordringsbara kandidaternas kvalifikationer enligt den metod som tillsätt-

ningsmyndigheten anser mest lämplig (se domstolens dom av den 1 juli 1976 i mål 62/75, de Wind mot kommissionen, REG 1976, s. 1167, punkt 17, samt förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Mergen mot kommissionen, punkt 33, samt av den 6 juni 1996 i mål T-262/94, Baiwir mot kommissionen, REGP 1996, s. II-739, punkt 65).

36 Tillsättningsmyndigheten har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning för att bedöma de kvalifikationer som skall beaktas i ett beslut om befordran i enlighet med artikel 45 i tjänsteföreskrifterna. Gemenskapsdomstolarnas kontroll skall, med hänsyn till de tillvägagångssätt och skäl som lett fram till administrationens bedömning, begränsas till huruvida administrationen hållit sig inom skäligen gränser och inte använt sin befogenhet på ett uppenbart felaktigt sätt. Förstainstansrätten kan således inte ersätta tillsättningsmyndighetens bedömning av kandidaternas kvalifikationer och förtjänst med sin egen bedömning (se förstainstansrättens dom av den 30 januari 1992 i mål T-25/90, Schönherr mot ESK, REG 1992, s. II-63, punkt 20, av den 25 februari 1992 i mål T-11/91, Schloh mot rådet, REG 1992, s. II-203, punkt 51, samt domen i det ovannämnda målet Baiwir mot kommissionen, punkt 66).

37 Det framgår av [den praktiska] handledningen [för befordringsförfarandet av tjänstemän vid Europeiska gemenskapernas kommission] samt av de förklaringar kommissionen gett vid sammanträdet att de tjänstemän som redan föregående år fanns upptagna på den förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän som tillsättningsmyndigheten upprättat, men som inte kunnat befordras, automatiskt finns med på följande års förteckning såvida de inte blivit mindre förtjänstfulla. Kommissionen har tillagt att dessa tjänstemän automatiskt befordras under dessa omständigheter.

38 Det skall prövas huruvida detta förfarande åsidosatt sökandens rättigheter vid befordringsförfarandet.

...

- 41 Det följer av artikel 45.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna att varje befordringsbar tjänsteman, det vill säga en tjänsteman som fullgjort en minimiperiod i sin lönegrad, har rätt att begära att tillsättningsmyndigheten gör en jämförande bedömning av hans kvalifikationer och de rapporter han varit föremål för (förstainstansrättens dom av den 11 juni 1998 i mål T-167/97, Skrikas mot parlamentet, REGP 1998, s. II-857, punkt 37).
- 42 Härav följer att sökanden i det omstridda befordringsförfarandet hade rätt att begära att tillsättningsmyndigheten gjorde en jämförande bedömning av hennes kvalifikationer samt av de rapporter hon varit föremål för.
- 43 I artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna görs ingen skillnad mellan de tjänstemän som redan föregående år fanns upptagna på den förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän som tillsättningsmyndigheten upprättat och andra tjänstemän. I artikel 45.1 nämns inga andra krav utöver kravet på att tjänstemannen skall ha fullgjort en minimiperiod i sin lönegrad (domen i det ovannämnda målet Skrikas mot parlamentet, punkt 38).
- 44 Det framgår såväl av kommissionens skriftliga inlagor som av dennas förklaringar vid sammanträdet att de tjänstemän som fanns upptagna på den förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän som tillsättningsmyndigheten upprättat föregående år, men som inte befordrats, automatiskt upptas på följande års förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän och automatiskt befordras såvida de inte blivit mindre förtjänstfulla. Tillsättningsmyndigheten har följaktligen, i strid med artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna, underlåtit att i det omstridda befordringsförfarandet jämföra sökandens kvalifikationer samt de rapporter hon varit föremål för med kvalifikationerna och rapporterna för de två tjänstemän som redan föregående år fanns upptagna på den förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän som tillsättningsmyndigheten upprättat, och därigenom åsidosatt en obestriddlig rättighet för sökanden i befordringsförfarandet.

- 45 Under sammanträdet motiverade kommissionen detta förfaringsätt genom att hävda att sökandens kvalifikationer jämförts med samtliga hennes kollegers kvalifikationer föregående år. Kommissionen tillade att föregående års förslag skapat en berättigad förväntning hos de föreslagna tjänstemännen och underströk slutligen med eftertryck att den omständigheten att en tjänsteman förts upp på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän av tillsättningsmyndigheten anses av kommissionen som en förvärvad rättighet för de mest förtjänstfulla tjänstemän som inte befordrats föregående år och som inte blivit mindre förtjänstfulla.
- 46 Förstainstansrätten erinrar härvid om att tjänstemännen har en rätt att kräva att tillsättningsmyndigheten gör en jämförelse av deras kvalifikationer samt deras rapporter i varje befordringsförfarande. Denna rätt är desto viktigare eftersom de mest förtjänstfulla tjänstemännen ett år inte nödvändigtvis är desamma påföljande år. Kommissionen har inte heller påvisat att sökandens kvalifikationer vid befordringsförfarandet år 1996 jämförts med kvalifikationerna för 1996 års mest förtjänstfulla tjänstemän.
- 47 Förstainstansrätten kan inte heller godta kommissionens argument att principen om berättigade förväntningar är tillämplig i förevarande fall. Varje enskild person som befinner sig i en situation av vilken det framgår att gemenskapsadministrationen, genom att ge tydliga försäkringar, har väckt grundade förhoppningar, har rätt till skydd för berättigade förväntningar (förstainstansrättens dom av den 30 september 1998 i mål T-43/97, Adine-Blanc mot kommissionen, REGP 1998, s. II-1683, punkt 31, samt nämnd rättspraxis). Löften som strider mot bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna kan emellertid inte anses ge upphov till några berättigade förväntningar hos den som löfena riktas till (domstolens dom av den 6 februari 1986 i mål 162/84, Vlachou mot revisionsrätten, REG 1986, s. 481, punkt 6 och förstainstansrättens dom av den 27 mars 1990 i mål T-123/89, Chomel mot kommissionen, REG 1990, s. II-131, punkt 30).
- 48 Även om kommissionen gjort utfästelser till de tjänstemän som fanns upptagna på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän föregående år,

är dessa utfästelser följaktligen uppenbart rättsstridiga och kan inte ge upphov till några berättigade förväntningar hos nämnda tjänstemän. Kommissionen har för övrigt inte påstått att den gett dessa tjänstemän några 'tydliga försäkringar' som kunnat ge upphov till berättigade förväntningar. Det är tvärtom utrett att det åtminstone vid denna förtecknings offentliggörande år 1997 fanns en varning om att 'tjänstemän som vid den tidpunkten inte befordrats kommer inte automatiskt att föras över till kommande förteckningar' (se *Administrativa meddelanden* nr 998 av den 8 augusti 1997, s. 4).

- 49 Vad gäller argumentet att tjänstemän som föregående år fanns upptagna på den förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän som tillsättningsmyndigheten upprättat skulle ha en förvärvad rättighet att befordras påföljande år såvida de inte blivit mindre förtjänstfulla, erinrar förstainstansrätten om att tjänsteföreskrifterna inte ger någon rätt till befordran, inte ens för tjänstemän som uppfyller samtliga villkor för att kunna befordras (se förstainstansrättens dom av den 9 februari 1994 i mål T-3/92, Latham mot kommissionen, REGP 1994, s. II-83, punkt 50, av den 30 november 1995 i mål T-507/93, Branco mot revisionsrätten, REGP 1995, s. II-797, punkt 28, samt domen i det ovannämnda målet Baiwir mot kommissionen, punkt 67).
- 50 Det följer av vad som ovan framförts att det omstridda befordringsförfarandet är behäftat med ett väsentligt fel, eftersom sökandens kvalifikationer inte jämförts med kvalifikationerna för de två tjänstemän som fanns upptagna på den förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän som tillsättningsmyndigheten upprättade föregående år, vilket krävs enligt artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna (se förstainstansrättens dom av den 21 november 1996 i mål T-144/95, Michaël mot kommissionen, REGP 1996, s. II-1429, punkt 62)."

Mot bakgrund av dessa omständigheter ogiltigförklarade förstainstansrätten det omstridda beslutet utan att skäl fanns att pröva de övriga grunder som Claudine Hamptaux åberopat till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring, samt ogillade hennes yrkande om skadestånd.

Överklagandet

- 8 Kommissionen har i sitt överklagande yrkat att den överklagade domen skall upphävas samt att Claudine Hamptaux' talan om ogiltigförklaring skall ogillas. I andra hand har kommissionen yrkat att målet skall återförvisas till förstainstansrätten.
- 9 Till stöd för sitt överklagande har kommissionen åberopat en enda grund om en motsägelse i motiveringen av den överklagade domen och en felaktig rättstillämpning.
- 10 Kommissionen har gjort gällande att det föreligger en motsägelse mellan påståendet i punkt 44 i den överklagade domen att det av kommissionen inrättade förfarandet inte uppfyller kravet på en jämförelse av befordringsbara tjänstemäns kvalifikationer och konstaterandet i punkt 37 att tjänstemän som fanns uppförda på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän föregående år och som inte befordrats, med stöd av detta förfarande upptas på samma förteckning för följande år endast under förutsättning att de inte blivit mindre förtjänstfulla.
- 11 Att en tjänsteman blivit mindre förtjänstfull innebär enligt kommissionen att det inte längre vore berättigat att vederbörande, vid påföljande befordringsförfarande, förs upp på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän. En sådan bedömning förutsätter en jämförelse med kvalifikationerna hos övriga befordringsbara kandidater. På så vis påminner prövningen av huruvida en tjänsteman blivit mindre förtjänstfull om en "jämförelse av kvalifikationerna" i den mening som följer av artikel 45.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna.
- 12 Kommissionen har tillagt att tjänstemän som varit uppförda på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän men som inte befordrats åtnjuter en "presumtion som kan hävas" vad gäller deras återuppförande på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän vid nästkommande befordringsförfarande. I merparten fall har tjänstemän, enligt kommissionen, en relativt jämn prestationsnivå under åren och det är ovanligt att en kandidat som ansetts mer förtjänstfull än en annan vid ett befordringsförfarande plötsligt blir mindre

förtjänstfull påföljande år. En befordringsbar kandidats kvalifikationer kan dessutom inte bedömas enbart avseende ett år, utan måste bedömas under en längre period för att inte otillbörligen gynna tjänstemän som endast gör punktvisa ansträngningar under de befordringsförfaranden då de kan hoppas på att bli befordrade.

- 13 Kommissionen har påpekat att den omständigheten att en tjänsteman inte befordrats vid ett befordringsförfarande, trots att han fanns med på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän, följer av budgetrestriktioner vilka begränsar antalet disponibla tjänster i den högre lönegraden.
- 14 Det vore således motiverat, och till och med nödvändigt, att tillsättningsmyndigheten, då den jämför kvalifikationer i enlighet med artikel 45.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna, beaktar att en kandidat i föregående befordringsförfarande redan varit uppförd på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän. Kommissionen har härvid hänvisat till fast rättspraxis enligt vilken tillsättningsmyndigheten, då den bedömer kvalifikationer, inte är skyldig att enbart stödja sig på kandidaternas betygsrapporter, utan även kan grunda sin bedömning på andra aspekter av kandidaternas kvalifikationer såsom information om deras administrativa och personliga situation för att sätta den bedömning som enbart gjorts genom betygsrapporterna i sitt sammanhang (se särskilt förstainstansrättens dom av den 25 november 1993 i de förenade målen T-89/91, T-21/92 och T-89/92, X mot kommissionen, REG 1993, s. II-1235, punkterna 49 och 50).
- 15 Claudine Hamptaux har påstått att kommissionens resonemang vilar på ett felaktigt antagande om att prövningen av huruvida en tjänsteman, som varit uppförd på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän under föregående befordringsförfarande blivit mindre förtjänstfull medför en bedömning av huruvida en sådan tjänsteman fortfarande skall stå uppförd på förteckningen över befordringsbara tjänstemän i samma prioritetsordning. Konstaterandet att en tjänsteman blivit mindre förtjänstfull, kräver endast en individuell bedömning av dennes yrkesmässiga kompetens under åren och är inte alls följden av en jämförelse mellan vederbörandes prestationer och den yrkesmässiga kompetensen hos övriga befordringsbara kandidater.

- 16 Enbart den omständigheten att en tjänsteman varit ”mest förtjänstfull” under ett befordringsförfarande och att han inte blivit ”mindre förtjänstfull” — vilket innebär att dennes personliga yrkesmässiga kompetens inte minskat under tiden — medför enligt Claudine Hamptaux på intet vis att vederbörande, under ett påföljande befordringsförfarande, fortfarande är ”mest förtjänstfull” vid en jämförelse med yrkeskompetensen hos övriga befordringsbara kandidater, vilka eventuellt inte var befordringsbara vid det föregående befordringsförfarandet.
- 17 Tillsättningsmyndigheten kan, då den upprättar förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän, förvisso beakta att en tjänsteman redan varit uppförd på föregående års förteckning, men befrias inte från skyldigheten att göra en jämförelse mellan den berörda partens kvalifikationer och kompetensen hos samtliga befordringsbara kandidater i det innevarande befordringsförfarandet. Claudine Hamptaux ifrågasätter just att tillsättningsmyndigheten automatiskt återuppför föregående års ”restkandidater” på innevarande års förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän.

Domstolens bedömning

- 18 Tillsättningsmyndigheten har enligt artikel 45.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna en skyldighet att i varje befordringsförfarande göra en jämförelse av befordringsbara tjänstemäns kvalifikationer och rapporterna om dessa.
- 19 Även om kravet på en jämförelse av kvalifikationerna, såsom kommissionen korrekt påpekat, inte utesluter att tillsättningsmyndigheten beaktar att en kandidat redan varit uppförd på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän i ett tidigare befordringsförfarande, förutsätts emellertid att varje kandidats kvalifikationer bedöms i förhållande till kvalifikationerna hos övriga beford-

ringsbara kandidater inklusive de tjänstemän som tidigare inte var upptagna på förteckningen över mest förtjänstfulla tjänstemän.

- 20 I punkt 44 i den överklagade domen fastställde emellertid förstainstansrätten härvid följande:

”Det framgår såväl av kommissionens skriftliga inlagor som av dennas förklaringar vid sammanträdet att de tjänstemän som fanns upptagna på den förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän som tillsättningsmyndigheten upprättade föregående år men som inte befordrats, automatiskt upptas på följande års förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän och automatiskt befordras såvida de inte blivit mindre förtjänstfulla. Tillsättningsmyndigheten har följaktligen, i strid med artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna, underlåtit att i det omstridda befordringsförfarandet jämföra sökandens kvalifikationer samt de rapporter hon varit föremål för med kvalifikationerna och rapporterna för de två tjänstemän som redan föregående år fanns upptagna på den förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän som tillsättningsmyndigheten upprättat, och därigenom åsidosatt en obestridlig rättighet för sökanden i befordringsförfarandet.”

- 21 Förstainstansrätten fastställde även i punkt 46 att ”[k]ommissionen [inte heller] har... påvisat att sökandens kvalifikationer vid befordringsförfarandet år 1996 jämförts med kvalifikationerna för 1996 års mest förtjänstfulla tjänstemän”.

- 22 Det kan konstateras att kommissionen inför domstolen endast upprepat den argumentation som anförts inför förstainstansrätten, vilken avser visa att då kommissionen prövar om en tjänsteman som var uppförd på föregående års förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän eventuellt blivit mindre förtjänstfull, gör tillsättningsmyndigheten en jämförelse av kvalifikationerna hos samtliga befordringsbara tjänstemän samt av deras rapporter. Kommissionen har emellertid inte visat att den överklagade domens motivering och den slutsats förstainstansrätten drar härav är motstridiga.

- 23 Det är inte motstridigt att, å ena sidan, fastställa att de tjänstemän i ifrågavarande befordringsförfarande som redan varit uppförda på föregående års förteckning över mest förtjänstfulla tjänstemän endast uppförs på innevarande års förteckning under förutsättning att de inte har blivit mindre förtjänstfulla och, å andra sidan, att tillsättningsmyndigheten härigenom underlåtit att göra en jämförelse av kvalifikationerna hos de befordringsbara kandidaterna, i enlighet med kraven i artikel 45.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna. Bedömningen av om en kandidat eventuellt blivit mindre förtjänstfull, vilken är av rent individuell karaktär, medför inte att en riktig jämförelse av samtliga befordringsbara tjänstemäns kvalifikationer har gjorts.
- 24 Av samma skäl anser domstolen att förstainstansrätten inte gjort sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning genom att anse att prövningen av huruvida en befordringsbar tjänsteman eventuellt blivit mindre förtjänstfull inte är detsamma som en jämförelse av kvalifikationerna vilket krävs enligt artikel 45.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna.
- 25 Eftersom överklagandet inte kan vinna bifall på den enda grund kommissionen åberopat till stöd härför, skall överklagandet ogillas.

Rättegångskostnader

- 26 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Claudine Hamptaux har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall den förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna.

La Pergola

Wathelet

Edward

Jann

Sévon

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 9 november 2000.

R. Grass

A. La Pergola

Justitiesekreterare

Ordförande på femte avdelningen